

ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและแบบอเมริกันต่างกันอย่างไร

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ปิยะชาติ อภิชาติบุตร

คงไม่มีใครปฏิเสธว่าในปัจจุบันภาษาอังกฤษได้กลายเป็นภาษากลางที่ผู้คนจำนวนมากจากทั่วทุกมุมโลกใช้ในการติดต่อสื่อสารกัน และคนจำนวนไม่น้อยเชื่อว่าหากเราใช้ภาษาเดียวกันไม่ว่าจะมาจากส่วนใดของโลกก็ต้องพูดเหมือนกันและจะต้องไม่มีปัญหาในการสื่อสารอย่างแน่นอน แต่อย่างไรก็ตามปรากฏว่าในความเป็นจริง ความเชื่อเช่นนี้ไม่ได้ถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์

ภาษาทุกภาษามีการเปลี่ยนแปลงได้ตามเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการใช้ในหมู่คนที่อยู่ในพื้นที่ต่างกัน และมีความแตกต่างกันทางด้านเชื้อชาติและวัฒนธรรม ภาษาอังกฤษก็เป็นภาษาหนึ่งที่มีความผันแปรสูง อันเนื่องมาจากการที่มีผู้ใช้พูดเป็นจำนวนมากอยู่เกือบทั่วทุกมุมโลก จึงมีผลทำให้ภาษาเกิดการเปลี่ยนแปลงไปจนเกิดเป็นภาษาอังกฤษรูปแบบต่างๆ (varieties) ขึ้นมา แต่อย่างไรก็ตามความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้นไม่ได้มีมากจนถึงขนาดทำให้สื่อสารกันไม่เข้าใจ อาจเป็นเพียงทำให้เกิดความสับสนขึ้นได้ ภาษาอังกฤษรูปแบบต่างๆที่ใช้อยู่ทั่วโลกขณะนี้มีอยู่ค่อนข้างหลากหลาย มีทั้งที่เป็นภาษาอังกฤษมาตรฐาน (standard English) และภาษาอังกฤษไม่ได้มาตรฐาน (non-standard English) แต่รูปแบบหลักๆซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นภาษาอังกฤษมาตรฐานที่ใช้กันอยู่ได้แก่ ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ (English English หรือ British English) ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน (US English หรือ American English) ภาษาอังกฤษแบบแคนเดียน (Canadian English) และภาษาอังกฤษแบบออสเตรเลียเนียน (Australian English)

ปัจจัยต่างๆเช่นการขยายพื้นที่ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษ การตั้งถิ่นฐานใหม่ การเข้าครอบครองอาณานิคม ตลอดจนปัจจัยทางสังคมต่างๆล้วนแต่มีผลต่อรูปแบบของภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่ในภูมิภาคต่างๆทั่วโลก รูปแบบต่างๆของภาษาอังกฤษที่ใช้กันอยู่ในขณะนี้มีความคล้ายคลึงกันและความแตกต่างกัน ความแตกต่างส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องของการออกเสียงและที่เห็นได้ชัดที่สุดคือเรื่องระบบเสียงสระ

ในที่นี้จะขอพูดถึงเฉพาะภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน ในฐานะที่เป็นภาษาอังกฤษมาตรฐาน (Standard English) ที่มีคนใช้พูดกันมากที่สุดในขณะนี้

เมื่อพูดถึงภาษาอังกฤษมาตรฐาน ตามปกติจะหมายถึงรูปแบบภาษาที่ใช้พูดและเขียนในกลุ่มคนที่มีการศึกษา และเป็นรูปแบบภาษาที่ใช้สอนอย่างเป็นทางการในสถาบันการ

* อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาตะวันตก คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร

ศึกษาต่างๆ รวมทั้งใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองด้วย โดยเน้นความสำคัญในเรื่องของไวยากรณ์และคำศัพท์เป็นหลัก ไม่ใช่เรื่องของการออกเสียงแต่เพียงอย่างเดียว ตัวอย่างเช่น

I haven't got any. ถือว่าเป็นประโยคภาษาอังกฤษมาตรฐาน ไม่ว่าจะออกเสียงอย่างไรก็ตาม

แต่ I ain't got none. ไม่ใช่ประโยคภาษาอังกฤษมาตรฐาน แต่อาจมีการใช้ในภาษาถิ่นต่างๆซึ่งถือว่าเป็น non-standard English

อย่างไรก็ตามเมื่อพูดถึงภาษาอังกฤษมาตรฐานแบบอังกฤษ (Standard British English) จำเป็นต้องแยกแยะลงไปอีกว่า เป็นรูปแบบภาษาที่ใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ที่เป็นมาตรฐานแบบอังกฤษร่วมกับสำเนียง RP(Received Pronunciation) RP เป็นการออกเสียงซึ่งถือว่าเป็นมาตรฐานอังกฤษ (British Standard) และเป็นที่ยอมรับในสังคมระดับบนของประเทศ (โดยวัดจากระดับการศึกษา อาชีพ รายได้) ดังนั้นจึงเป็นสำเนียงซึ่งบ่งถึงสถานภาพทางสังคมที่สูงกว่า (prestigious accent) อีกด้วย กล่าวคือให้พูดในกลุ่มชนชั้นสูงหรือชนชั้นกลางค่อนข้างสูง ใช้ในการออกอากาศทางสถานีวิทยุ BBC และในสื่อต่างๆ ตลอดจนในโรงเรียนประจำ (public schools)¹ ในประเทศอังกฤษ

RPไม่ใช่สำเนียงที่ใช้ในภูมิภาคใดภูมิภาคหนึ่งของประเทศอังกฤษโดยเฉพาะ แต่เป็นสำเนียงที่บ่งถึงสถานภาพทางสังคม (social accent) มากกว่า คือผู้ฟังจะบอกไม่ได้ว่าผู้พูดมาจากภาคไหนของประเทศ เพียงแต่บอกได้ว่าเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูง ส่วนกลุ่มคนที่อยู่ในสังคมระดับล่างลงมาส่วนใหญ่จะมีสำเนียงที่บอกภูมิภาคได้ค่อนข้างชัดเจน ที่เราเรียกว่า regional accent หรือสำเนียงตามท้องถิ่น เป็นต้นว่าสำเนียงอังกฤษภาคเหนือ อย่างเช่นสำเนียง Scottish English หรือสำเนียงภาคใต้ อย่างเช่น Northern Irish English หรือ Welsh English ฯลฯ

อย่างไรก็ตามไม่ใช่ว่าทุกคนในประเทศอังกฤษจะต้องมีสำเนียงที่กำหนดระดับสังคมเดียวไปตลอดชีวิต หากต้องการปรับสถานภาพทางสังคมให้สูงขึ้นก็สามารถปรับเปลี่ยนสำเนียงให้ใกล้เคียงกับสำเนียงมาตรฐาน RPซึ่งเป็นที่ยอมรับกันในสังคมระดับบนของประเทศได้

ต่อไปจะขอพูดถึงภาษาอังกฤษมาตรฐานแบบอเมริกัน (Standard American English)

ตามที่ได้กล่าวไปแล้วในตอนต้นว่าความแตกต่างของภาษารูปแบบต่างๆนั้นจะเห็นได้ชัดที่สุดในเรื่องของการออกเสียง ฉะนั้นเมื่อพูดถึงการใช้ภาษาอังกฤษในประเทศสหรัฐอเมริกา จึงจำเป็นต้องเน้นเรื่องของการออกเสียงหรือสำเนียงภาษาอังกฤษของคนอเมริกัน ทั้งนี้

¹ Public schools ในประเทศอังกฤษ หมายถึงโรงเรียนมัธยมซึ่งเป็นของเอกชนและมีค่าเล่าเรียนแพงมาก ส่วนใหญ่ผู้ที่มีฐานะดีและมีสถานภาพทางสังคมสูงเท่านั้นจึงจะสามารถส่งลูกหลานเข้าเรียนได้ ฉะนั้นถือว่าเป็นสถานศึกษาที่จำกัดวงเฉพาะพวกผู้ดีมีเงิน

เพราะมีลักษณะที่แตกต่างจากการใช้ในประเทศอังกฤษในแง่ที่ว่า ในสหรัฐอเมริกาไม่มีการใช้สำเนียงในลักษณะที่เป็น social accent เหมือนอย่างเช่นสำเนียงRPในประเทศอังกฤษ แต่จะเป็น regional accent กล่าวคือเสียงพูดจะมีสำเนียงแตกต่างกันไปตามภูมิภาค ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภทใหญ่ๆดังนี้

- 1) สำเนียงภาคใต้ (the South)
- 2) สำเนียงอเมริกันทั่วไป (the General American)
- 3) สำเนียงภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (the North-east)

สำเนียงภาคใต้ - ได้แก่ภาษาอังกฤษที่ใช้พูดในภูมิภาคตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศรวมทั้งภาษาของคนอเมริกันผิวดำส่วนใหญ่ที่อพยพออกจากภูมิภาคนี้ (ที่นำสังเกตคือคนอเมริกันผิวดำไม่ว่าจะอยู่ภาคไหนของประเทศยังคงมีสำเนียงที่เกือบเหมือนสำเนียงภาคใต้ ทั้งนี้เพราะในยุคแรกๆที่คนผิวดำจากอาฟริกาถูกนำเข้ามาในสหรัฐฯ ได้เข้ามาอยู่ในเขตเพาะปลูกทางภาคใต้และบริเวณใกล้เคียงที่ใช้แรงงานทาส ต่อมาเมื่ออพยพออกไปยังเขตต่างๆ ก็ยังคงมีสำเนียงติดติดไปด้วย และเนื่องจากคนผิวดำไม่ค่อยได้คบหาสมาคมกับคนผิวขาวเพราะถูกกีดกันผิวอย่างรุนแรง ทำให้มีวงศ์ตระกูลแยกจากกันโดยสิ้นเชิง สำเนียงใต้จึงไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงจากเดิมสัก

บริเวณที่มีการใช้สำเนียงนี้จะอยู่ตั้งแต่รัฐ Virginia, North Carolina, South Carolina, Florida, Georgia, Alabama, Mississippi, Louisiana และ Texas

ลักษณะเฉพาะของสำเนียงในภูมิภาคนี้ที่สำคัญๆได้แก่

- ไม่ออกเสียง /r/ หลังเสียงสระ
- ในคำพยางค์เดียว สระเดี่ยวอิ /ɪ/ เอช/ɛ/ และอี/ee/ จะออกเสียงเป็นสระผสมโดยมีสระ เอช/ə/ตามหลัง เช่นคำว่า bid /bɪ/ əd/, bed /bɛ/ əd/, bad /b/ ee/ əd/
- สระผสม อาย /ai/ มักจะออกเสียงเป็นสระเดี่ยว อ่า /a:/ เช่น my time /ma: ta:m/
- ในคำ isn't, wasn't มักจะใช้เสียง /d/ แทนเสียง /z/ คือออกเสียงเป็น /ɪdn/ และ /wədn/

สำเนียงอเมริกันทั่วไป - ได้แก่ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน ซึ่งไม่มีสำเนียงภาคใต้ และสำเนียงภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ถือว่าเป็นสำเนียงมาตรฐานของคนอเมริกันระดับที่มีการศึกษา และเป็นสำเนียงที่ใช้ในการเขียนการสอนภาษาอังกฤษแบบ

อเมริกัน ใช้ในสื่อต่างๆตลอดจนในพจนานุกรม American English เช่น Webster's Dictionary เป็นต้น

ภูมิภาคที่มีการใช้สำเนียงแบบนี้มีอยู่หลายบริเวณด้วยกัน คือมีทั้งภาคตะวันออกตอนกลาง (ได้แก่ รัฐ New York ด้านตะวันออก รัฐ New Jersey, Pennsylvania, Delaware และ Maryland) ภาคตะวันตก (ได้แก่ รัฐ Washington, Oregon, California, Arizona, North Dakota และ South Dakota) ภาคกลาง (ได้แก่ รัฐ Nebraska, Kansas, Illinois, Indiana, Ohio) และภาคเหนือ (ได้แก่ เมืองสำคัญทางภาคเหนือคือ Minneapolis, Chicago, Detroit, Cleveland, Buffalo รวมถึงรัฐ Wisconsin, Ohio, Pennsylvania ตอนเหนือ และ New York ด้านตะวันตกเฉียงเหนือ

สำเนียงภาคตะวันออกเฉียงเหนือ - ได้แก่ภาษาอังกฤษที่คนอเมริกันใช้พูดอยู่ในสองภูมิภาคของประเทศ คือ เขต New England ด้านตะวันออก และ ที่เมือง New York รวมทั้งบริเวณใกล้เคียง สำเนียงอเมริกันในภูมิภาคนี้มีความคล้ายคลึงกับสำเนียงอังกฤษในประเทศอังกฤษมากกว่าภูมิภาคใดๆในประเทศสหรัฐฯ ทั้งนี้เพราะเมือง Boston และ New York ซึ่งเป็นศูนย์กลางของภูมิภาคนี้เคยเป็นเมืองท่าที่สำคัญในอดีต และมีความผูกพันกับประเทศอังกฤษอย่างสูงในสมัยอาณานิคม

ลักษณะเฉพาะของเสียงในภูมิภาคนี้ คือ

- ไม่ออกเสียง /r/ หลังเสียงสระ
- ออกเสียงสระอะ /a:/ ยาวขึ้น ในคำต่างๆ เช่น cart, calm, father, dance, path
- ใช้เสียง สระ เออะ /ɒ/ แทนสระ อะ /ɑ/ ในคำ ต่างๆ เช่น not, pot, horrid
- ไม่มีการใช้เสียงสระ ออ /O/ ดังนั้น คำ cot - caught จะออกเสียงเหมือนกัน (คือใช้เสียงสระเออะ /ɒ/ ทั้งคู่)

ความแตกต่างของภาษาอังกฤษมาตรฐานแบบอังกฤษและแบบอเมริกัน

เมื่อพูดถึงการใช้ภาษาอังกฤษทั้งสองมาตรฐานนี้ อาจพูดได้ว่าในระดับคนมีการศึกษากการพูดและการเขียนมีความแตกต่างกันค่อนข้างน้อยมากทั้งในแง่ของไวยากรณ์และตัวสะกด และส่วนที่แตกต่างก็นั้นก็ไม่ได้ทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารกันแต่อย่างใด อย่างไรก็ตามในเรื่องคำศัพท์และการออกเสียงกลับมีความแตกต่างกันค่อนข้างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำศัพท์ซึ่งต่างก็มีอยู่เป็นพันๆคำ และสามารถทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารได้พอสมควรทีเดียว

ในที่นี้จะขอยุติถึงเฉพาะกรณีที่จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เพื่อช่วยไม่ให้เกิดความสับสนและเข้าใจผิดในการสื่อสาร ประเด็นใหญ่ๆจะมีอยู่ 4 เรื่องด้วยกันคือ

- 1) การออกเสียง 2) ไวยากรณ์ 3) ตัวสะกด 4) คำศัพท์

(1) ความแตกต่างด้านการออกเสียงที่สำคัญๆ

• การออกเสียง /r/

มาตรฐานอังกฤษ ไม่ออกเสียง /r/ หลังเสียงสระแต่จะยืดยืดเสียงสระนั้นให้ยาวขึ้น

มาตรฐานอเมริกัน มีการออกเสียง /r/ ทุกตำแหน่ง
เช่น read, broad, car, chart, burn, port, bird

• คำจำนวนไม่น้อยที่สะกดด้วย o

มาตรฐานอังกฤษ ออกเสียงเป็นสระ เออะ /ɒ/

มาตรฐานอเมริกัน ออกเสียงเป็น สระอะ /ɑ/

เช่น pot, top, nod, pond, potter, bottle, borrow, sorry

• คำที่สะกดด้วย a เป็นจำนวนมาก

มาตรฐานอังกฤษ ออกเสียงเป็นสระ อายาว /ɑ:/

มาตรฐานอเมริกัน ออกเสียงเป็นสระ และ /æ/

เช่น path, laugh, grass, plant, dance, sample, half, can't, banana

• คำที่สะกดด้วย er เป็นจำนวนไม่น้อย

มาตรฐานอังกฤษ ออกเสียงเป็นสระอายาว /ɑ:/

มาตรฐานอเมริกัน ออกเสียงเป็นสระเออะ /ə/+r/

เช่น clerk, derby, Berkshire

• คำเดียวกัน stress ตำแหน่งเดียวกันแต่ออกเสียงต่างกัน

คำ	มาตรฐานอังกฤษ	มาตรฐานอเมริกัน
schedule	/ˈsɛdju:l/	/skɛdʒəl/
tomato	/təˈmɑ:təʊ/	/təˈmeɪtəʊ/
vase	/ˈvɑ:z/	/veɪz/
cordial	/kɔ:diəl/	/kɔ:rdiəl/
herb	/hɜ:b/	/ɜrb/
route	/ru:t/	/raʊt/

- คำเดียวกันแต่ stress ตำแหน่งต่างกัน

คำ	มาตรฐานอังกฤษ	มาตรฐานอเมริกัน
ballet	/bæleɪ/	/bæleɪ/
debris	/dɛː brɪ:/	/dɛ brɪ/
advertisement	/əd v ɜː t ɪ sm ə nt/	/əd v ɔ t aɪ z m ə nt/
laboratory	/l ə b ɔ r ə tr ɪ/	/l ə b r ə t ɔ r ɪ/

- (2) ความแตกต่างด้านไวยากรณ์ที่สำคัญ ทั้งในแง่ความหมายและโครงสร้างประโยค

- การใช้คำว่า "have" "do have" "have got" เพื่อบอกความเป็นเจ้าของในกรณีที่ต้องการพูดถึง การ "มี" ในขณะทีพูด

อังกฤษใช้	- Have you any fresh vegetable? I haven't any fresh vegetable.	} Formal style
	- Have you got (any) fresh vegetable? I haven't got (any) fresh vegetable.	
อเมริกันใช้	- Do you have /Have you got (any) fresh vegetable? I don't have./I haven't got (any) fresh vegetable.	} Informal style

แต่ปรากฏว่าประโยคอย่างทีอเมริกันใช้ข้างบนนี้คือ Do you have....? และ I don't have... สำหรับคนอังกฤษจะหมายถึง "การที่มีอยู่เป็นประจำ" (เหมือนกับประโยคที่ว่า Do you usually have.....? และ I don't usually have.....) ขอยกตัวอย่าง บทสนทนาซึ่งคนอังกฤษจะฟังเรื่องดีแต่คนอเมริกันอาจจะงง ดังนี้

A: Have you (got) any fresh vegetable? (ตอนนี้)คุณมีผักสดไหม

B: No I haven't. ไม่มี

A: Do you have fresh vegetable? (ปรกติ)คุณขายผักสดหรือเปล่า

B: Yes, but we've already sold it all today. ขาย แต่วันนี้ขายหมดแล้ว

- มี verb บางตัวที่ใช้ preposition ตามหลังไม่เหมือนกัน

มาตรฐานอังกฤษ	มาตรฐานอเมริกัน
to battle with/against (the enemy)	to battle
to check up on	to check out
to fill in (a form)	to fill out
to meet (an official = have a meeting)	to meet with
to prevent (something becoming....)	to prevent from

to stop (someone doing....) to stop from
 to visit to visit with

- คนอเมริกันส่วนใหญ่ใช้ Simple Past Tense กับเหตุการณ์ที่เพิ่งจบไปแล้วคน
 อังกฤษจะใช้ Present Perfect Tense

มาตรฐานอังกฤษ : So you've finally arrived!

มาตรฐานอเมริกัน : So you finally arrived!

- ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันนิยมใช้คำกริยามาทำเป็นคำนามมากกว่าในภาษา
 อังกฤษแบบอังกฤษ ตัวอย่างเช่น

Verb	Noun
to cook out(-side)	a cook-out ("an outdoor barbeque")
to know how (to do something)	the know-how
to run (someone) around	the runaround
to be shut in	a shut-in ("an invalid")
to stop over (somewhere)	a stop over
to try (someone) out	a try-out ("an audition")

- กลุ่ม collective nouns ซึ่งมีการใช้ agreement ต่างกัน เช่น
 team, faculty, family, government, etc.

มาตรฐานอังกฤษ : ถือว่ามีความหมายเป็นเอกพจน์เพราะเน้นจำนวนคนซึ่งเป็นสมาชิก
 ในกลุ่ม

- Your team are doing well this year, aren't they?

มาตรฐานอเมริกัน : ถือว่ามีความหมายเป็นเอกพจน์เพราะเน้นว่าทั้งกลุ่มเป็นหน่วย
 เดียวกัน

- Your team is doing well this year, isn't it?

- การใช้ article สำหรับ countable nouns บางตัว

มาตรฐานอังกฤษ

มาตรฐานอเมริกัน

to be in hospital

to be in the hospital

to be at university

to be at a university

to be in class

to be in a class

- การใช้รูป preposition ต่างกัน

มาตรฐานอังกฤษ

มาตรฐานอเมริกัน

behind

I put it in back of the shed.

out of

He threw it out the window.

round

She lives just around the corner.

(3) ความแตกต่างเรื่องตัวสะกด

ภาษาอังกฤษมาตรฐานทั้งแบบอังกฤษและแบบอเมริกัน มีรูปตัวสะกดที่ต่างกันอยู่เป็นจำนวนมากไม่น้อย บางส่วนเกิดจากการสร้างตัวสะกดขึ้นมาใหม่เป็นแบบของอเมริกันเองและบางส่วนเกิดจากการเปลี่ยนแปลงของตัวสะกดภาษาอังกฤษในยุคแรกๆเองและนำมาสู่รูปแบบที่แตกต่างกันเป็น 2 มาตรฐาน ตัวอย่างความแตกต่างเรื่องตัวสะกดที่สำคัญๆมีดังนี้²

● มาตรฐานอังกฤษ : -our

colour

favour

honour

labour

vapour

มาตรฐานอเมริกัน : -or

color

favor

honor

labor

vapor

● มาตรฐานอังกฤษ : en-

encase

enclose

enquire

ensure

endorse

มาตรฐานอเมริกัน : in-

incase

inclose

inquire

insure

indorse

● มาตรฐานอังกฤษ : -re

centre

fibre

litre

metre

theatre

มาตรฐานอเมริกัน : -er

center

fiber

liter

meter

theater

● มาตรฐานอังกฤษ : -ce

defence

licence (n.)

offence

มาตรฐานอเมริกัน : -se

defense

license (n. and v.)

offense

² Peter Trudgill and Jean Hannah, *International English*, 1994, p 83-84

practice (n.)	practise or practice
● มาตรฐานอังกฤษ : -ise	มาตรฐานอเมริกัน : -ize
apologise	apologize
capitalise	capitalize
dramatise	dramatize
naturalise	naturalize
satirise .	satirize .
● มาตรฐานอังกฤษ : -xion	มาตรฐานอเมริกัน : -ction
connexion	connection
inflexion	inflection
retroflexion	retroflexion
● กลุ่มตัวสะกดเบ็ดเตล็ดที่แตกต่างกัน	
มาตรฐานอังกฤษ	มาตรฐานอเมริกัน
buses	busses or buses
cheque	check
gaol	jail
jewellery	jewelry
moustache	mustache
programme	program
sorbet	sherbet
speciality	specialty
tyre	tire
whisky	whiskey
pyjamas	pajamas or pyjamas

ที่น่าสนใจคือมีตัวสะกดกลุ่มพิเศษ ซึ่งภาษาอังกฤษแบบอเมริกันในปัจจุบันใช้เขียนเลียนเสียงพูด (คือใช้ตัวสะกดที่ง่ายขึ้นและให้ใกล้เคียงกับเสียงพูดมากขึ้น) วัตถุประสงค์ก็เพื่อเรียกความสนใจจากผู้อ่าน โดยเฉพาะในงานโฆษณาและข่าวสังคมในหนังสือพิมพ์ ความจริงแล้วตัวสะกดประเภทนี้ไม่ถือว่าเป็นภาษาอังกฤษมาตรฐาน แต่ก็เป็นที่นิยมใช้กันในประเทศสหรัฐอเมริกา แม้แต่ในประเทศอังกฤษเองก็เริ่มมีการใช้กันแล้วเช่นกัน เพราะฉะนั้นก็อาจจะเป็นประโยชน์กับผู้เขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองที่จะรับทราบได้

ขอยกตัวอย่างคำประเภทรูปนี้ที่ใช้กันบ่อยๆในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน³

ตัวสะกดพิเศษ	ตัวสะกดมาตรฐาน
bi	buy
donut	doughnut
hi	high
kool	cool
kwik	quick
lo	low
nite, tonite	night, tonight
pleez	please
rite	right
sox	socks
thanx	thanks
tho	though
thru	through
U	you

(4) ความแตกต่างเรื่องคำศัพท์

ความแตกต่างที่เห็นได้เด่นชัดที่สุดอีกเรื่องหนึ่งระหว่างภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและแบบอเมริกันก็คือเรื่องของคำศัพท์ ภาษาอังกฤษทั้ง 2 มาตรฐานนี้มีคำศัพท์ที่ต่างกันเป็นพันๆคำ โดยที่อาจจะมีความหมายต่างกันไปเลย หรือมีความหมายเฉพาะบางแง่ที่ต่างกันหรือมีแก่นนั้นก็อาจจะ มีคำศัพท์ที่ในอีกมาตรฐานหนึ่งไม่มีใช้

การที่คำศัพท์ในภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและแบบอเมริกันมีความแตกต่างกันเกิดจากหลายสาเหตุด้วยกันดังนี้คือ

- 1) ในยุคที่เริ่มมีการอพยพไปตั้งถิ่นฐานในทวีปอเมริกาเหนือใหม่ๆ ผู้คนได้พบเห็นสิ่งแปลกใหม่ และมีประสบการณ์ใหม่ๆมากมาย ซึ่งจำเป็นต้องมีคำใหม่ๆใช้เรียก จึงได้มีการดัดแปลงคำในภาษาอังกฤษที่มีอยู่แล้วมาใช้หรือมีแก่นนั้นก็สร้างคำใหม่ขึ้นเลย

ตัวอย่างเช่น คำว่า "corn" ในภาษาอังกฤษแบบอังกฤษใช้เรียกธัญพืชซึ่งมีเมล็ดรับประทานได้โดยเฉพาะธัญพืชประเภทข้าวสาลี ข้าวไรย์ ข้าวโอ๊ต หรือ บาร์เลย์ แต่ในทวีปอเมริกาเหนือ คำนี้จะหมายถึงข้าวโพด หรือ maize เท่านั้น หรือคำว่า

³ Peter Trudgill and Jean Hannah, *International English*, 1994, p 86-87

"butte" ซึ่งเป็นคำที่เกิดขึ้นใหม่ในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันเพื่อใช้เรียกภูเขาซึ่งเป็นลูกเตี้ยๆมียอดแบนราบ ซึ่งเป็นลักษณะภูมิประเทศที่ไม่มีในประเทศอังกฤษ

- 2) นับตั้งแต่ภาษาอังกฤษเริ่มมีการแยกรูปแบบการใช้เป็น 2 มาตรฐานในสองประเทศคือ อังกฤษและสหรัฐอเมริกา ได้มีวิวัฒนาการทางสังคมและเทคโนโลยีเกิดขึ้นใหม่ตามมาหลายชนิด จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดความแตกต่างของคำศัพท์ในภาษาอังกฤษทั้ง 2 มาตรฐานนี้ ตัวอย่างเช่น

มาตรฐานอังกฤษ	มาตรฐานอเมริกัน
windscreen (of a car)	windshield
boot (of a car)	trunk

- 3) เนื่องจากผู้ที่อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในทวีปอเมริกาเหนือมาจากหลายเชื้อชาติด้วยกัน ทำให้ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันได้รับอิทธิพลจากภาษาต่างๆ โดยมีคำยืมเป็นจำนวนมากไม่น้อยมาจากภาษาเหล่านั้น เป็นต้นว่า ภาษาอินเดียนพื้นเมืองในทวีปอเมริกาเหนือ, ภาษาสเปน, ภาษาอาฟริกัน และภาษา Yiddish (ของชุมชนยิวในยุโรปตะวันออก)

ตัวอย่างเช่น

moccasin (American Indian)
tornado, tortilla (Spanish)
jazz, banjo (African)
schelep (Yiddish) = to drag, carry

- 4) เกิดจากกระบวนการเปลี่ยนแปลงของภาษาเอง ทำให้ภาษาอังกฤษทั้งสองรูปแบบมีคำศัพท์ที่แตกต่างกันไป บ่อยครั้งจะเป็นการยืมคำซึ่งกันและกัน

คำที่ยืมจาก แบบอเมริกัน	คำที่ยืมจาก แบบอังกฤษ
มาใช้ใน แบบอังกฤษ	มาใช้ใน แบบอเมริกัน
billion	copper/cop
brief-case	penny
cafeteria	smog
teenager	
snowplow	

ลักษณะความแตกต่างของคำศัพท์ที่ใช้ในภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและแบบอเมริกัน อาจแบ่งได้เป็น 4 ประเภทใหญ่ๆดังนี้ คือ

- 1) ใช้คำศัพท์คำเดียวกันในความหมายที่ต่างกัน คำศัพท์ในกลุ่มนี้จะจะเป็นปัญหามากที่สุดไม่ว่าจะเป็นสำหรับชาวต่างชาติ หรือผู้พูดที่ใช้ภาษาอังกฤษทั้งสองมาตรฐานนั่นเอง เพราะทำให้เกิดความสับสนได้ง่าย แต่โชคดีที่คำศัพท์ในกลุ่มนี้มีอยู่น้อยมาก

คำศัพท์	ความหมายแบบอังกฤษ	ความหมายแบบอเมริกัน
bill	ใบเรียกเก็บเงิน	ธนบัตร
chips	มันฝรั่งทอด(ร้อน)	มันฝรั่งแผ่นบางกรอบ(เย็น)
gas	ก๊าซหุงต้ม, ทำความร้อน	น้ำมันรถ, ก๊าซหุงต้ม, ทำความร้อน
first floor	ชั้นที่ถัดขึ้นไปจากชั้นล่างสุด	ชั้นล่างสุด(ของอาคาร)
pants	กางเกงขี้นใน	กางเกงขายาว
purse	กระเป๋าสตางค์(ของผู้หญิง)	กระเป๋าทูต(ของผู้หญิง)
pavement	ทางเท้า	ทางรถวิ่ง
subway	ทางใต้ดินสำหรับคนเดิน	ทางรถไฟใต้ดิน
wash up	ล้างถ้วยล้างชาม	ล้างมือล้างหน้า

2) ใช้คำศัพท์คำเดียวกัน แต่มีความหมายเพิ่มขึ้น

2.1 มีความหมายเพิ่มขึ้นใน มาตรฐานอังกฤษ

คำศัพท์	ความหมายที่เหมือนกัน	ความหมายที่เพิ่มขึ้น
dumb	เป็นโง่	โง่
good	ดี, สวย, ฯลฯ	ยังไม่หมดอายุ (เช่น ตัว)
regular	คงที่, เป็นประจำ	(ขนาด) ปกติ, มาตรฐาน
school	สถาบันการศึกษาขั้นต้น	สถาบันการศึกษาทุกระดับ รวมทั้งมหาวิทยาลัย
to ship	ขนส่งทางเรือ	ขนส่งทางเรือ, รถไฟ, เครื่องบิน

2.2 มีความหมายเพิ่มขึ้นใน มาตรฐานอเมริกัน

คำศัพท์	ความหมายที่เหมือนกัน	ความหมายที่เพิ่มขึ้น
frontier	พื้นที่รกร้างว่างเปล่า	เขตแดนระหว่างสองประเทศ
leader	ผู้นำ(ทาง)	นับริหารกิจการ
smart	ฉลาด	ดูสะอาดเรียบร้อย
sergery	การผ่าตัดหรือห้องผ่าตัด	ห้องทำงานของแพทย์
to mind	ให้ความสนใจ, เชื้อฟัง	ดูแลรักษา

3) ใช้คำศัพท์คำเดียวกัน ในแง่ความหมายที่ต่างกัน (เป็นทางการหรือไม่/มีความหมายแฝงเชิงบวกหรือลบ/เป็นที่นิยมใช้หรือไม่)

คำศัพท์	ความหมายในมาตรฐานอังกฤษ	ความหมายในมาตรฐานอเมริกัน
autumn	ใช้ได้ทั่วไปในทุกกรณี หมายถึง 'ฤดูใบไม้ร่วง'	ใช้ในรูปแบบเป็นทางการหรือในกวีนิพนธ์ (ปกติจะใช้ fall)
clever	ใช้ได้ทั่วไปความหมายเชิงบวก หมายถึง 'เก่ง ฉลาด'	ไม่ค่อยนิยมใช้ มีความหมายแฝงเชิงลบ หมายถึง 'เจ้าเล่ห์ ฉลาดแกมโกง'
perhaps	ใช้ได้ทั่วไปทุกกรณี	ค่อนข้างเป็นทางการ (ปกติจะใช้ may be)
quite	ใช้ในความหมายเชิงลบหรือกลางๆ หมายถึง 'พอใช้'	มีความหมายแฝงเชิงบวก หมายถึง 'ค่อนข้าง'

4) ใช้คำศัพท์ต่างกัน ในความหมายที่เหมือนกัน

มาตรฐานอังกฤษ	มาตรฐานอเมริกัน
tap	faucet
nought	zero
queue	line
dynamo	generator
to ring	to call
to tick	to check
sofa	couch
petrol	gas
a tin	a can
footpath	sidewalk
match	game (sports)

ขอรวบรวมคำศัพท์ที่คนอังกฤษและคนอเมริกันใช้ต่างกันในเรื่องเดียวกันโดยสังเขป โดยเน้นคำศัพท์ซึ่งมีการใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อให้เป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองซึ่งอาจเกิดความสับสนในการสื่อสารได้ง่ายๆ

มาตรฐานอังกฤษ	มาตรฐานอเมริกัน
autumn	fall
bath	bath tub
bill	check
basin	bowl

briefs/ pants	shorts
biscuit	cookie
bank note	bill
custard	pudding
cooker	stove
chemist's shop	drug store/ pharmacy
crisps	chips
cupboard	closet
city centre	downtown
chips	French fries
car park	parking lot
crossroad	intersection
do the washing-up	do the dishes
dinner jacket	tuxedo
dustbin	garbage can
estate agent	realtor
estate car	station wagon
flat	apartment
film/ movie	movie
full stop	period
grill (v.)	broil (v.)
garden	yard
handbag	purse
head teacher	principal
jelly	jello
jam	jelly
jug	pitcher
jumper	sweater /pullover
lorry	truck
lift	elevator
mobile (phone)	cellphone

motorway	freeway
newsagent's	news stand
off-licence	liquor store
petrol	gas
petrol station	gas station
pavement	sidewalk
post	mail
postbox	mailbox
postcode	zip code
pancake	crepe
power point	outlet/ socket
road	pavement
receptionist	desk clerk
rubbish	garbage/ trash
reverse-charge call	collect call
return ticket	round-trip ticket
scone	biscuit
sweets/ chocolate	candy
sideboard	buffet
sitting room	living room
subway	pedestrian underpass
single ticket	one way ticket
shopping centre	shopping mall
(a pair of) trainers	(a pair of) sneakers
starter	appetizer
trousers	pants/ slacks
tights	pantyhose
torch	flashlight
vest	undershirt
waistcoat	vest
wash your hands	wash up.

ผู้เขียนอยากขอให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องรูปแบบ (varieties) ต่างๆของภาษาอังกฤษไว้ในที่นี้ด้วยว่า ถึงแม้ว่าในทางทฤษฎีคุณควรจะต้องใช้รูปแบบภาษาอังกฤษให้คงที่ ไม่ว่าจะใช้รูปแบบใดก็ตาม แต่ในทางปฏิบัติแล้วเป็นเรื่องยากที่จะทำเช่นนั้นได้ โดยเฉพาะผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองซึ่งต้องมีการติดต่อกับผู้พูดที่ใช้ภาษาอังกฤษหลากหลายรูปแบบ และแม้แต่เจ้าของภาษาเองก็ตามอาจมีการย้ายภูมิลำเนาถิ่นฐาน จึงไม่น่าแปลกที่อาจมีการใช้ภาษาอังกฤษในรูปแบบที่ผสมกันได้

ดังนั้นผู้เขียนมีความเห็นว่าการที่ได้รับความรู้และเรียนรู้รูปแบบต่างๆของภาษาอังกฤษไว้ น่าจะเป็นประโยชน์มิใช่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อต้องเข้ามาเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ทั้งนี้เพราะในฐานะที่เป็นผู้สอนเอง การที่มีความรู้ในเรื่องของการใช้ภาษาอังกฤษรูปแบบหลักๆที่มีผู้ใช้พูดเป็นจำนวนมากทั่วโลกอย่างเช่นภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน จะช่วยให้มีมุมมองที่กว้างขึ้นและสามารถยอมรับรูปแบบภาษาอังกฤษในลักษณะที่ผู้เรียนใช้ ไม่ว่าจะในรูปแบบใดก็ตาม หากยังคงเป็นภาษาอังกฤษมาตรฐาน(standard English)อยู่ และสามารถประเมินผลการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้อย่างเที่ยงธรรมด้วย และในส่วนของผู้เรียนภาษาเองก็จะได้ประโยชน์ในแง่ที่ทำให้สามารถเข้าใจและสื่อสารกับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษรูปแบบอื่นๆได้อย่างไม่มีปัญหา

ท้ายที่สุดนี้ผู้เขียนขอยกคำพูดของ HughesและTrudgill (1979) ที่เน้นให้เห็นถึงความสำคัญของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษรูปแบบต่างๆไว้ดังนี้

"Exposure to a number of varieties of English, and help in understanding them, can play an important and practically useful part in the study of English as a foreign language."⁴

(การได้สัมผัสกับภาษาอังกฤษรูปแบบต่างๆ และการได้รับความช่วยเหลือให้สามารถเข้าใจได้ มีบทบาทสำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ)

⁴ Arthur Hughes and Peter Trudgill, *English Accents and Dialects*, 1979, p 2

บรรณานุกรม

Aitchison, Jean. *Linguistics*. New York: David McKay & Co. Inc., 1982

Hughes, Arthur, and Peter Trudgill. *English Accents and Dialects*. London: Arnold, 1979

Poole, Stuart C. *An Introduction to Linguistics*. London: Macmillan Press Ltd., 1999

Trudgill, Peter, and Hannah, Jean. *International English*. 3rd ed. New York:
St. Martin's Press Inc., 1994